

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, 2007. év november hó 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban volt büntetőügyben az V. rendű terhelt és a védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálv a Pesti Központi Kerületi Bíróság 18.B.684/2001/59. számú ítéletét és a Fővárosi Bíróság 28.Bf.5576/2002/18. számú ítéletét az V. rendű terhelthez vonatkozó részében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s:

A Pesti Központi Kerületi Bíróság, illetve a Fővárosi Bíróság a 2001. október 8-án és 2004. január 23-án kihirdetett 18.B.684/2001/59. számú, és 28.Bf.5576/2002/18. számú ítéletével az V. r. terheltet 5 rb. - 1 esetben folytatólagosan és felbujtóként, 4 esetben bűnsegédként megvalósított - nagyobb kárt okozó, bűnszövetségben és üzletszerűen elkövetett csalás büntette, 407 rb. bűnsegédként elkövetett csalás büntette és 2 rb. felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt, halmazati büntetésül, 2 év 2 hónap börtönbüntetésre, és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította. Az I. r. és a III. r. terheltekkel egyetemlegesen kötelezte a megjelölt magánfelek részére kártérítés és törvényes kamata, valamint az állam javára az illeték megfizetésére. Bűnjelek elkobzásáról, illetve kiadásáról rendelkezett, és a felmerült bűnügyi költségből egyetemlegesen kötelezte az V. r. terheltet az I. r. és a III. r. terhelttel együtt 103.012 Ft, míg külön további 11.507 Ft megfizetésére.

Megállapította, hogy az ezt meghaladó bűnügyi költséget az állam viseli.

Ugyanakkor a terheltet az ellene további 12 rb. csalás büntette - amelyből 1 rb. felbujtóként, 11 rb. bűnsegédként elkövetett - miatt emelt vád alól felmentette. További 1 rb. nagyobb kárt okozó, folytatólagosan, üzletszerűen elkövetett csalás büntette, valamint 1 rb. közokirat-hamisítás büntette miatt indított büntetőeljárást pedig megszüntette.

Az V. r. terhelt személyi körülményét illetően a kerületi bíróság rögzítette, hogy nevezett hontalan. Érettségizett, marketing vezető egy kft-nél kb. 150.000 Ft havi jövedelemmel. Élettársi kapcsolatban él, élettársának havi jövedelme kb. 200.000 Ft. Vagyontalan, más személy eltartásáról nem gondoskodik, büntetlen előéletű.

A másodfokú bíróság által eszközölt kiegészítések, és pontosítások mellett pedig az V. r. terhelt vonatkozásában lényegében az alábbi tényállást állapította meg (ítéleti tényállás I/2. pontja, II/4-5. pontja valamint III/9 pontja).

I/2. pont

Az I. r., a III. r. és az V. r. terheltek a vádbeli időben jól ismerték egymást, különböző pesti szórakozóhelyeken találkoztak. Az I. és V. r. terheltek üzleti kapcsolatban is álltak, az I. r. terhelt bejárta a III. r. terhelt irodájába is.

1994. februárjában, amikor I. r. és V. r. terheltek közös társaságban voltak, V. r. terhelt javasolta, hogy román állampolgároktól DACIA személygépkocsik Németországból - Magyarországon át - Romániába szállításának hamis ígéretével lehetne pénzt kicsalni. Ekkor azonban a terheltek között megegyezés nem jött létre.

Ezt követően a III. r. terhelt vette rá az I. r. terheltet, hogy az 1993. őszétől üzletrész átruházási szerződés eredményeként már nevezett birtokában lévő MARU TRANS Kft /Budapest/ keretében, - amelynek ekkor ügyvezetője is volt, és amelynek tevékenységi köre kiterjedt a külkereskedelemre is - szervezzék meg e bűnös tevékenységet.

III. r. terhelt iránymutatása és finanszírozása mellett az I. r. terhelt a Kft. székhelyének kibérelt egy budapesti belvárosi irodát, amelynek vezetésével egyik terhelttársukat bízták meg.

Elkészítettek egy román és magyar nyelvű „Szerződés” és Megrendelés” elnevezésű blankettát, amelyen a Kft. képviselőjeként I. r. terhelt, mint „dipl. ing. ügyvezető igazgató” szerepelt. Az

irodavezető szerződést kötött egy reklámcéggel, amely gondoskodott a megfelelő hirdetések közzétételéről romániai, ezen belül is erdélyi városokban megjelenő újságokban. A hirdetések a következő szöveggel kerültek közzétételre: „Szeretne Ön 0 km-es DACIA-t vásárolni? Forduljon bizalommal a Kft-hez 40 % előleg befizetésével rendelheti meg, a fennmaradó összeget az átvételkor kell megfizetni. Szállítása Romániába 30 munkanapon belül. Áraink az összes járulékos költséget tartalmazzák.” Emellett a hirdetések tartalmazták a Kft. nevét, valamint az iroda címét és telefonszámát is.

Az irodavezető alkalmazott egy Romániából áttelepült férfi dolgozót, valamint négy ismeretlenül maradt nődolgozót, akik nem tudtak a Kft. valódi tevékenységéről.

A jelentkező megrendelőket az irodavezető és a másik férfi dolgozó fogadta. Az ügyfeleknek elmondták, hogy a cég 2 éve létezik, Németországban rátaláltak a Daciakra és a német cég a Kft-re bízta az értékesítést. A gépkocsikat az irodában lehet megrendelni, és kizárólag Romániában lehet átvenni.

Az így megtévesztett magyar és román anyanyelvű, de kizárólag román állampolgár sértettek 1994. március 24-től, 1994. május 5-ig folyamatosan kötöttek szerződést a német márkában kialakított előleg egyidejű befizetése mellett.

A szerződéseket és megrendeléseket túlnyomórészt I. r. terhelte, esetenként pedig az álnevet használó irodavezető írta alá. Mivel időközben a teljesítési határidő több megrendelő esetében letelt, részükre az iroda szállítási nehézségekre hivatkozva táviratot adott fel.

Az iroda dolgozói által összegyűjtött előleget munkaidő után az V. r. terhelte vitte el. Folyamatosan elszámolt III. r. terhelttel, illetőleg távollétében a VI. r. terhelttel, aki abban az időben III. r. terhelte üzlettársa volt. VI. r. terhelte nem tudta, hogy az átvett bevételek illegális üzletből származnak.

A terheltek közötti bűnszövetség konspiratív módon működött. III. r. terhelte az iroda dolgozóival nem találkozott, és az V. r. terhelte is kizárólag munkaidő után ment az irodába a bevételért.

Az I. r. terhelte valójában „strómanként” működött, a III. r. terhelte és az V. r. terhelte mellett, ő azonban szintén csak munkaidő után ment az irodába.

Az iroda működése alatt I. r. terhelte sérelmezte, hogy V. r. terhelte nem megfelelően számolt el a bevétellel. A terheltek között emiatt nézeteltérés támadt, ezért az I. r. terhelte a megkötött szerződéseket lefénymásolta. Egy esetben elvitte az eredeti

szerződéseket és a cégiratokat is, és azokat az V. r. terheltnak csak akkor adta vissza, miután telefonon beszélt a külföldön tartózkodó III. r. terhelttel. Ezt követően I. r. terhelt egy esetben ismét beszélt III. r. terhelttel telefonon arról, hogy jóval több az előleg-bevétel, mint amennyivel az V. r. terhelt elszámol. Ekkor a II. r. terhelt összesítő kimutatást is készített, amelyet később a hatóság lefoglalt. A II. r. terheltnak nem volt tudomása arról, hogy a kifogásolt bevételek nem legális üzleti tevékenységből származnak.

Az okozott kár 4 sértettnél meghaladta a 200.000 Ft-ot - 228.304 Ft, 212.100 Ft, 212.100 Ft, és 213.605 Ft volt - míg 407 sértettnél 61.090 Ft és 186.000 Ft között helyezkedett el.

A sértetteknek a terheltek összesen 35.211.704 Ft kárt okoztak, amely nem térült meg.

Az I. r., III. r. és V. r. terhelteknek sem szándékában, sem módjában nem állt a szerződések teljesítése, a gépkocsik beszerzése és sértettek részére történő átadása. A céljuk csupán a sértettek megtévesztésével, hamis ígérettel a pénz megszerzése, és annak elosztása volt. A III. r. terhelthez mintegy 6-8 millió Ft került.

II/4-5 pont.

Az I. r. terhelt az V. r. terhelt kérésére rábírta akkori barátnőjét, a II. r. terheltet, hogy telefonkészülékeket lízingeljen. A szerződés szerint a lízingdíj teljes kifizetéséig a lízingbe vevő a készüléken tulajdonjogot nem szerez, az harmadik személynek használatba sem adható.

A II. r. terhelt a lízingszerződésekkel megszerzett telefonokat átadta az I. r. terheltnak, aki továbbadta azokat az V. r. terheltnak.

Az V. r. terhelt az I. r. terhelttől 3 rádiótelefon fentiek szerinti megszerzését kérte.

I. r. terhelt II. r. terheltet kérte a lízingszerződések megkötésére az utóbbi terhelt kft-jének nevében.

II. r. terhelt 1994. április 19-én Budapesten az értékesítő Kft-vel 24 hónap futamidőre lízingszerződést kötött 1 db NOKIA típusú telefonkészülékre, /bruttó érték 93.625 Ft/ és 2 db MOTOROLA típusú készülékre, /darabonkénti érték 129.375 Ft/. A készülék átvételekor a II. r. terhelt 33.768 Ft, illetve 2x46.663 Ft lízingdíjat fizetett be. Ezen első lízingdíjat követően egyik készülékre sem fizetett tovább senki, a terhelteknek ez a szándékában sem állt.

A sértett Kft-nek okozott összesen 225.281 forint kár lefoglalással megtérült.

III/9. pont

Az V. r. terhelt 1994. év elején az I. r. terhelt nevére kiállított PF 159915 számú útlevélben ismeretlen személlyel nevezett arcképét, saját arcképére cseréltette, és az 1993-ban kiállított, szintén hozzá került PA 015570 számú útlevélben is ilyen fényképcserét végeztetett. A meghamisított okmányokat 1994. május 9. napján terhelttől lefoglalták.

A jogerős határozatok ellen a Be.416.§-a (1) bekezdésének a) és b) pontjára utalással az V. r. terhelt és védője élt felülvizsgálati indítvánnyal a terheltnek a tényállás I/2. és II/3. pontjában foglalt csalások vádja alóli felmentése, büntetésének erre tekintettel történő mérséklése, másodlagosan, ha a felmentést célzó részében az indítvány nem vezethetne eredményre, a büntetés önmagában is anyagi jogszabályt sértő, egyben emiatt törvénysértő voltának megállapítása, és enyhébb büntetés alkalmazása érdekében. Az indítvány indokolásának lényege szerint az eljáró bíróságok anyagi jogszabálysértéssel állapították meg a tényállás I/2. és II/3. pontjai vonatkozásában a terhelt bűnösségét. Amellett ugyanis, hogy helyesen fejtették ki, miszerint a terhelt „a sértettek megtévesztésében nem vett részt, tehát törvényi tényállási elemet nem valósított meg” figyelmen kívül hagyták, hogy azon terhelti magatartás mely szerint a terhelt az iroda és a III. r. terhelt közötti kapcsolatot biztosította, a család bűncselekményéhez nyújtott szándékos segítségnek nem tekinthető. Ekként a terhelt az adott csalásoknak bűnsegéde sem lehetett. Ha az indítvány felmentést célzó része nem vezetne eredményre, önmagában is anyagi jogszabályt sértő a kiszabott tartamú szabadságvesztés büntetés, mivel az eljáró bíróságok azt nem a Btk.37., 83. és 85.§-aiban foglaltaknak megfelelően, továbbá a súlyosító és enyhítő körülményeknek nem a BK.154. sz. Állásfoglalás szerinti értékelésével állapították meg. Ez a büntetés az I. r. terhelthez képest feltűnő aránytalanságot mutat, ekként a belső arányosság követelményét is sérti. Az adott esetben a büntetési céloknak és a büntetés kiszabási elveknek a büntetési tétel alsó határához közeli szabadságvesztés felel meg.

A Legfőbb Ügyészség BF.1364/2007. számú átiratában az indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartva, a támadott határozatok hatályban tartását indítványozta.

Az átiratban kifejtettek lényege szerint a büntetés kiszabásával összefüggő tényezők felülvizsgálatára, a büntetés kiszabását érintő tevékenység felülmérlegelésére a felülvizsgálati eljárás keretei között nincs törvényi lehetőség.

A Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság pedig az V. r. terheltet az ellene 1 rb. felbujtóként elkövetett csalás büntettének minősülő

- a II/3. tényállási pontban rögzített - cselekmény miatt emelt vád alól felmentette.

Az I/2. tényállási pontban megállapított tények szerint viszont az I. r., III. r. és V. r. terheltnek sem szándékában, sem módjában nem állt a szerződések teljesítése, a gépkocsik beszerzése és a sértettek részére történő átadása. Céljuk csupán a sértettek megtévesztésével, hamis ígérettel a pénz megszerzése és annak elosztása volt. A társai részéről kifejtett, a sértettek tévedésbe ejtése útján megvalósuló elkövetési magatartáshoz az V. r. terhelt tevékenységével részben fizikai segítség formájában, az iroda dolgozói által összegyűjtött előleg munkaidő után történő összegyűjtésével és a III. r. terhelt részére átadásával nyújtott segítséget, részben a terhelttársak bűncselekmény elkövetésére irányuló szándékát erősítette.

Ebből következően az eljáró bíróságok az indítványozók által sérelmezett körben is helytállóan vontak következtetést az V. r. terhelt bűnösségére és nem tévedtek cselekményei jogi minősítésében sem. Az V. r. terhelttel szemben kiszabott büntetés is törvényes.

Az eljáró bíróságok határozatai mentesek a Be.416.§-a (1) bekezdésének c) pontjában írott abszolút hatályú eljárási jogszabálysértésektől is.

Az indítványozók a Legfőbb Ügyészség átiratára tett észrevételükben részletesen indokolták azon álláspontjukat, miszerint a Btk.37. és 83.§-ában foglaltak megsértése és az ennek eredményeként történő büntetés-kiszabás a Btk.416.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti felülvizsgálati okot maradéktalanul megvalósítja. Ezen túlmenően hivatkoztak arra is, hogy a terhelt kérdéses cselekményei legfeljebb bűnpártolás vétségének /Btk.244.§ (1) bekezdés c) pont/ minősülhetnének, ezt a minősítési lehetőséget azonban törvényes vád hiányában a bíróságok nem vizsgálták.

A nyilvános ülésen az V. r. terhelt védője az indítványt az írásban kifejtettekkel egyezően részletesen indokolta. Egyben azzal a helyesbítéssel tartotta fenn, hogy a tényállás II/3. pontja elírás folytán került felhívásra, az indítvány az abban foglalt indokok alapján az I/2. pontban foglaltakon túlmenően a terheltnek a II/4-5. pontokban foglalt csalási cselekmények alóli felmentését célozza.

A Legfőbb Ügyészség az indítvány fenti pontosítása után is az érintett határozatok hatályban tartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a támadott határozatokat az V. r. terhelt tekintetében a felülvizsgálati indítványnak megfelelően a Be.416.§-a (1) bekezdésének a) és b) pontjában írt okból vizsgálta felül.

Ennek során a felülvizsgálati indítványt - a Legfőbb Ügyészség jogi álláspontjával egyetértve - valamennyi vonatkozásban alaptalannak találta.

Az alapügyben megállapított és a Be.423.§-ának (1) bekezdése szerint a felülvizsgálat során is irányadó tényállás ugyanis egyértelműen azt rögzíti, hogy az V. r. terhelte egy olyan látszat-vállalkozás folyamatos működésével összefüggésben nyújtott terhelttársainak segítséget, amelynek célja a valótlán gépkocsi-vásárlási lehetőséget igénybevevő sértettek jogtalan haszonszerzés végetti tévedésbe ejtése, egyben a sértettek által befizetendő vételár-előlegek jogtalan megszerzése volt, s mindezzel négy sértettnek nagyobb, míg a további sértetteknek kisebb összegű kárt okoztak.

Az ekkénti csalások elkövetésének gondolatát először éppen az V. r. terhelte vetette fel. Később, amikor az úgynevezett „ál iroda” az I. és a III. r. terheltek tevékenysége folytán létrejött és működni kezdett, az V. r. terhelte a bűncselekménnyel szerzett bevételeket juttatta el az irodából a III. r. terhelteknek. Ugyanakkor - bár erre konkrét tényállás nem volt megállapítható - az sem kétséges, hogy az irodából származó összegekkel a III. r. terhelte felé maradéktalanul nem számolt el. Mindezt tényállás-kiegészítésében még egyértelműbbé tette a másodfokú bíróság, amikor rögzítette, hogy a terhelteknek, köztük az V. r. terhelteknek nem állt módjában valós gépjármű eladás a sértettek részére, céljuk csupán nevezettek megtévesztésével, hamis ígérekkel történő pénzszerzés, és az így szerzett összeg elosztása volt.

Az V. r. terhelte tehát - eltérően a cselekményt a Btk.20.§-ának (2) bekezdése szerint társtettesként megvalósító I. és III. r. terheltektől - szándékegységük fennállása mellett sem valósított meg tényállási elemet. A Btk.21.§-ában meghatározott felbujtói, illetve bűnsegédi magatartást azonban fogalmilag éppen az határolja el a tettességtől, hogy az részes tényállási elemet nem valósít meg.

Ugyanakkor a terhelte a két hónapon át folytatott csalás-sorozatban a jogosulatlanul megszerzett bevételek egymás közötti továbbításával - a III. r. terhelthez történő eljuttatásával - a bűncselekmények elkövetése során folyamatosan közreműködött a bűncselekményből származó jogtalan előny biztosításában. Ezzel fizikai segítséget is nyújtott, de pszichikailag is erősítette társai szándékát.

Az adott elkövetési körülmények mellett a vagyon elleni cselekmények bűnszövetségben és üzletszerűen (Btk.137.§-ának 7. és

9. pontja) elkövetésének ismérvei is hiánytalanul megvalósultak.

Ekként okszerűen minősítették az eljáró bíróságok a terheltnek a tényállás I/2. pontja alatti cselekményeit 4 rb bűnsegédként megvalósított, nagyobb kárt okozó, bűnszövetségben és üzletszerűen elkövetett csalás büntettének és 407 rb bűnsegédként elkövetett csalás büntettének.

Kétségtelen, hogy a Btk.244.§ (1) bekezdés c) pontja szerint többek között bűnpártolást valósít meg az, aki közreműködik a bűncselekményből származó előny biztosításában. Azonban a bűnpártolás valamennyi fordulatának az is törvényi eleme, miszerint a bűnpártoló ezen magatartást anélkül tanúsítja, hogy arról a bűncselekmény elkövetőjével az elkövetés előtt megegyezett volna.

Olyan esetben tehát, amikor valaki az elkövetőkkel előzetesen megegyezve működik közre a bűncselekményből származó előny biztosításában, az alapbűncselekményhez nyújt fizikai, illetve pszichikai bűnsegélyt, ilyen esetben tehát a bűnpártolásnak minősítés fel sem merülhet.

A terhelt további vagyon elleni cselekményeinek 1 rb folytatódásként megvalósított, nagyobb kárt okozó bűnszövetségben, üzletszerűen felbujtóként elkövetett csalás büntettékként minősítése - tényállás II/4-5. pontja - is törvényes.

Az irányadó tényállás szerint e cselekmény elkövetője a II. r. terhelt volt, akit arra közvetlenül az I. r. terhelt bírt rá. Őt, az I. r. terheltet azonban az V. r. terhelt vette rá a felbujtó magatartás tanúsítására és az adott cselekmény elkövetése is az V. r. terhelt érdekében történt. A töretlen bírói gyakorlat szerint pedig „a felbujtó felbujtója” /a közvetett felbujtó/ is a Btk.21.§-ának (1) bekezdése szerint tartozik felelősséggel a felbujtói magatartásáért.

Alaptalan az anyagi jogszabálysértéssel történt, törvénysértő büntetés kiszabására hivatkozás is.

A Be.416.§ (1) bekezdés b) pontja szerint felülvizsgálatnak van helye, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak, illetőleg a büntetés végrehajtását a Btk.90.§-ában foglalt kizáró ok ellenére függesztették fel.

A jelen esetben az indítvány arra hivatkozott, hogy a büntetés kiszabására a Btk.37.§-ában meghatározott büntetési céloknak, 83. és 85.§-ában foglalt büntetés kiszabási elveknek, és az akkor hatályos Bk.154. sz. Állásfoglalás a súlyosító és enyhítő

körülmények értékelésével kapcsolatos iránymutatásának megsértésével került sor, és ez törvénysértő büntetés kiszabását eredményezte. A Btk. a büntetés kiszabással kapcsolatos rendelkezéseinek sérelme pedig a hivatkozott felülvizsgálati ponton belül a büntetőjog más szabályának megsértését valósította meg.

A töretlen felülvizsgálati gyakorlatra figyelemmel (BH 2005/337., és 2006/390. sz. határozatok) a Legfelsőbb Bíróság ezen jogi álláspontot tévesnek találta.

A Btk.37.§-ában meghatározott büntetési célok és a 83.§-ában, valamint 85.§-ában foglalt büntetés kiszabási elvek ugyanis a büntetések kiszabásának a bíróságok által mérlegelendő kereteit határozzák meg, kifejezett tételes rendelkezést az egyes terheltek büntetésének kiszabásával kapcsolatban nem tartalmaznak.

Az adott felülvizsgálati ok körében megjelölt egyéb anyagi jogszabálysértésnek ezért csak a törvény kötelező előírásainak megsértése értékelhető.

Éppen ezért nem vizsgálható felül például önmagában a büntetések mértéke, mint ahogyan az sem, hogy egy büntetés kiszabása során a bíróságok indokoltnak látták-e az enyhítő szakasz alkalmazását, avagy azt indokolatlanul mellőzték-e, avagy valamely szabadságvesztés próbaidőre felfüggesztését - ha a felfüggesztést a törvény nem zárta ki - miért nem tartották indokoltnak.

Egyébként a felülvizsgálatnak a Be.416.§ (1) bekezdés b) pontjában foglalt, jelenleg hatályos keretei a bírói gyakorlat figyelembevételével fokozatosan alakultak ki, egyben bővültek. A felülvizsgálat jogintézményének az 1973. évi I. tv. (korábbi Be.) 1993. január 1-jei módosításával történt létrehozásakor a törvényalkotó a felülvizsgálat céljaival „a jogerő tiszteletével”, a rendkívüli perorvoslati jelleggel össze nem férőként még a bűncselekmények törvénysértő minősítésén alapuló büntetés-kiszabásokat sem látta felülvizsgálhatónak, ha egyébként a kiszabott büntetés a törvényes minősítésnek megfelelő büntetési tétel keretein belül helyezkedett el.

A Legfelsőbb Bíróság az ügyben abszolút eljárásjogi felülvizsgálati okot (Be.416.§ (1) bekezdés c) pont) sem észlelt.

Ezért a kifejtettekre figyelemmel a Pesti Központi Kerületi Bíróság, illetve a Fővárosi Bíróság támadott határozatait az V. r. terhelte tekintetében hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság határozatai elleni fellebbezést a Be.3.§-ának (4) bekezdése kizárja.

Az ismételt felülvizsgálati indítvány tilalmáról a Be.418.§-ának (3) bekezdése és 421.§-ának (3) bekezdése rendelkezik.

A Legfelsőbb Bíróság végzése a Be.420.§-ának (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2007. november 20.

Dr. Édes Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szabó Péter s.k. előadó bíró, Dr. Horváth Ibolya s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

bíróági tisztviselő
MGy